

Chvíľu pred Vianocami...

Pred domom zastavujú autá, vystupujú z nich krásne oblečení ľudia s kyticami, či pestro farebne zabalenými prekvapeniami. Všetci prichádzajú dnes sem, lebo ich otec, priateľ, kolega má okružle výročie. Chcú ho potešiť, najmä tí najbližší, a preto mu pripravili túto slávnosť.

Takto vyzerajú naše slávnosti a výročia. Majú svoj význam i zmysel, lebo si chceme prostredníctvom nich uctiť človeka, ktorý pre nás niečo dôležité znamená, máme ho radi, alebo sme aj jeho príbuzní. Čím je pre nás dôležitejší, alebo čím radšej ho máme, tým viac sa snažíme urobiť mu radosť, preukázať vďačnosť a prejaviť mu úctu, alebo lásku, ktorú voči nemu cítime. Z vlastnej skúsenosti vieme, ak sa jedná o vzťah lásky, že aj ten najmenší darček, ktorý nám bol daný, má pre nás nesmiernu hodnotu. Opravdivá láska spôsobuje, že viac ako všetkým darom sa tešíme milovanej osobe, človeku, ktorý prichádza s láskou v srdci ku nám.

Vianoce sú niečím mimoriadnym, sú oslavou, jubileom osoby. Ten, kto v tento deň je v centre našej pozornosti - oslávencom je sám Ježiš Kristus, Boh i človek. Práve v tento deň sa narodil, prišiel na našu zem a už od nás neodišiel. Je to oslava živej osoby. Aj keď zomrel na kríži, vstal z mŕtvych a vystúpil do neba, predsa je tu medzi nami stále prítomný. Sám povedal: „Zostanem s vami až do skončenia sveta.“ Je tu neustále duchovne prítomný. Môžeme ho nájsť, stretnúť sa s ním v Najsvätejšej sviatosti oltárnej. Môžeme ho počuť v Božom slove, keď sa nám prihovára Písmom alebo slovom Cirkvi. Ak mu chceme poslužiť a prejaviť skutkovú lásku, nájdeme ho prítomného v našich blížnych. A napokon je i tam, kde sa v jeho mene zhromažďujeme a spoločne sa modlíme.

Žijeme v dobe, keď materiálne hodnoty dostali prednosť a na človeka sa zabúda. Preto sme často nespokojní. Podobáme sa Adamovi, ktorý mal v raji všetko, ale predsa mu niečo, ba lepšie, niekto chýbal. Možno i my prežívame chvíle samoty, nepochopenia, neúspechu, chvíle ťažkostí, chorôb i smútkov a vtedy by sme si veľmi priali, aby bol niekto pri nás. A keď vtedy niekoho pri sebe máme, sme mu veľmi vďační... Ale aj v čase radosti, nadšenia a šťastia túžime po niekom, kto sa bude s nami tešiť, komu môžeme o prežitom zážitku porozprávať a podeliť sa so svojou radosťou. Boh Otec vedel, že človek potrebuje niekoho, kto bude vždy a všade s ním, že potrebuje lásku a istotu, že ho niekto má skutočne a vždy rád. Preto na Vianoce oslavujeme príchod Božieho Syna: človeka a v ňom ukrytého samého Boha. Boh nám teda dal ten najväčší dar – dar seba samého.

Žijeme v dobe, keď Boh a duchovné hodnoty sa strácajú zo života a preto cítime prázdnotu života,

nezmyselnosť v prekonávaní ťažkostí a prestávame veriť v opravdivú lásku, ba neveríme ani v spravodlivosť a pravdu... Mnohí veria už iba tomu, čo majú pred sebou, veria iba v realitu prítomnosti: to, že ešte mám čo jesť, piť a mám kde hlavu skloniť. Veria vo vlastnú silu a schopnosti. Ale či aj zajtra bude ako dnes? A keď prichádza sklamanie zo vzťahu, prekvapenie z choroby, alebo ubúdanie síl, vtedy sa ľudského srdca zmocňuje neistota a smútok, neraz i strach, pesimizmus a beznádejnosť. Keď bol človek ešte malým dieťaťom šiel ku mame, ukryl sa v jej náručí, poplakal si, oddýchol... Ale kam teraz ísť? Kto mi pomôže? Boh Otec myslel i na toto. On vedel ako veľmi potrebuje človek istotu a pokoj pre svoju dušu, povzbudenie, novú nádej i chuť a tiež ako veľmi potrebuje odpočinok pre svoju dušu, niekoho, kto mu dá istotu, vnesie pokoj i lásku. Posiela nám svojho syna, ktorý sa narodí ako jeden z nás ľudí. Vo všetkom nám je podobný. Pozná naše utrpenia, bolesť, námahu i ľudskú bezmocnosť. Ale zároveň je i Boh, ktorému patrí celé nebo i celá zem. Všetko ho poslúcha, lebo všetko mu je podriadené. Ako človek nás pochopí, ako Boh nám pomôže. Prišiel ku nám a už od nás neodišiel. Sprevádza nás životom a ak mu veríme nachádzame u neho to, čo naša duša najviac potrebuje.

Ak chceme prežiť hlboko a s radosťou Vianoce, je dôležité, aby ten koho oslavujeme, Ježiš Kristus, Boží syn pre nás niečo znamenal. Úcta a vedomie vďačnosti, by mali naplňovať naše srdcia, veď On prišiel ku nám, na našu zem a zostáva tu pre mňa i pre teba. Prečo? Z lásky a túžby pomôcť nám vo všetkom. Úcta je však čosi neosobné, viac formálne, ale predsa len niečo. Viac, hlbší a krajší je vzťah lásky voči Ježišovi Kristovi. Vzťah, ktorý vzniká z vedomia obdarovania, z vedomia, že On ma mal i má nekonečne rád. A ja na jeho lásku odpovedám mojou láskou. Najslabší vzťah, ktorý spôsobuje skôr zármutok než potešenie, je vzťah slušnosti. Keď už iný nie je, nuž tak je to aspoň slušnosť. Veď s Ježišom Kristom nás niečo spája. Patríme do jednej rodiny. On je náš brat.

Brat, sestra chceme skutočne a opravdivo prežívať Vianoce dajme si preto odpoveď na otázku, ktorú položil sám Kristus svojim učeníkom: „Za koho ma pokladáte vy?“ „Čo pre vás znamenám? Kto som pre vás?“ Na obdobie adventu sme si dali predsavzatie: „Skrze Krista, s Kristom a v Kristovi.“ Ak už teraz budeme s ním prežívať náš život a riešiť naše problémy a otázky, ak mu zveríme náš život, naše starosti i všetko to čo žijeme, sami sa presvedčíme aký je. Splnia sa na nás slová žalmu: „Skúste a presvedčte sa aký dobrý je Pán.“ A po tejto skúsenosti budeme prežívať skutočné Vianoce.

Advent učí žiť v realite s Kristom

K adventu patrí aj predvianočná sviatosť zmierenia. Mnohokrát si pri príprave na spoveď uvedomujeme, že sme nežili tak, ako sme túžili žiť, že vlastne pravá radosť sa nedá prežiť mimo Boha, s hriechom na duši. Ak chceme byť skutočne šťastní, prežívať opravdivú radosť, máme sa častejšie pýtať samých seba ako zástupy Jána Krstiteľa: „Čo teda máme robiť?“ (Lk 3, 10).

Ján dáva odpoveď tým, ktorí chcú začať nový život. V odpovedi pre každý stav, či sú to mýtnici, vojaci alebo iní ľudia, vidieť pravú lásku. Ján Krstiteľ poukazuje na činnosť pokánia - potrebu zmeny

zmýšľania, svojho života, seba. Vyzýva k radikálnej zmene spôsobu života. Ježiš hovorí, čo je potrebné zmeniť, čo opustiť, čoho sa zriecť, čím opovrhnúť. Advent je čas na premýšľanie, na porovnávanie svojho života so životom spreď roka, dvoch či

troch... Pravá radosť je tá, ktorá nielen obohatí navonok, ale aj uzdravuje vnútorne a je začiatkom nového života. Dnešná nedeľa má právom prívlastok Laetare — Raduj sa.

Ježiš je naša radosť, ktorá sa nedá podplatiť, ktorá svieti svojím vlastným svetlom, prichádza tam, kde sa jej páči, a zostáva tak dlho, ako sama chce, ktorá robí život priezračným a naplňa ho šťastím. Túto radosť si nemôžeme kúpiť. To preto, lebo má základný a neodmysliteľný vzťah k dobru. Radosť bez dobra a dobro bez radosti sú ako úsmev bez lásky a láska bez úsmevu. Poznáme veľkú radosť ale sú aj malé, sotva postrehnutelné radosti. Každá z nich však svieti rovnako jasným svetlom. Takisto sú veľké i malé dobrá, ale každé z nich dáva radosti priezračnosť, neomylnne identifikovanú vznešenosť.

Aj tá najmenšia radosť je víťazstvom síl dobra nad zlom, víťazstvom života. Ale môže zvíťaziť i nad samotným životom a celý ho naplniť. Hoci to niekomu môže znieť neprijateľne, je možné stále sa radovať. „Ustavične sa radujte v Pánovi! Opakujem: Radujte sa“ (Flp 4, 4). Všetci sme povolani žiť a sprostredkovať radosť iným.

Advent je obdobie pomerne krátke, a práve preto niet čo odkladať. Ak chceme prežiť sviatky Narodenia Pána v radosť a pokoji, je správne, že prijímame rady adventného kazateľa Jána Krstiteľa ako tí, ktorí za ním prichádzali.

LUBOMÍR STANČEK

Vianoce sú najväčšími sviatkami paradoxov.
Od počiatku ľudstva
sa človek dennodenne snaží byť Bohom,
ale v jeden deň v dejinách
sa Boh skutočne stal človekom.
Napriek tomu,
že pominateľní bohovia tohto sveta
chcú svojich potomkov
rodiť na prvotriednych klinikách,
nekonečný a absolútny Boh
priviedol na svet svojho Syna v maštali.

Max Kašparů „Šum z pien“

Spolok vinárov a vinohradníkov oznamuje, že
tohoročná posviacka mladého vína bude
26.decembra 2006 na sv.omši o 9:15hod.

Spovedanie

Pondelok	od 17:00	Štvrtok	od 17:00
Utorok	počas sv.omše	Piatok	od 17:00
Streda	od 17:00	Sobota	od 17:00

Sväté omše v týždni po 3.adventnej nedeli

18.XII. pondelok

18.00 na úmysel

19.XII.utorok

17.00 + Celestín Uváček a manž.Jozefína

20.XII. streda

18.00 Poďakovanie B.Srdcu za vyslyšanie modlitby

21.XII. štvrtok

18.00 na úmysel ordinára

22.XII. piatok

18.00 + Ignác Heriban (1.výr.)

23.XII. sobota

18.00 + Fridrich Jurčovič a manž.Anna

Upratovanie kostola č.d. 254 -284

24.XII. 4. Adventná Nedeľa – (C)

8.00 + Florián Garas a rodičia

9.15 + za farníkov

KONČÍ SA ADVENTNÉ OBDOBIE

Liturgický kalendár

18.XII. pondelok	sv. Gracián, biskup
19.XII. utorok	bl.Urban V., pápež
20.XII. streda	sv.Zefirín, pápež
21.XII. štvrtok	sv.Peter Kanízius, kňaz, učiteľ Cirkvi
22.XI. piatok	sv.Adela, opátka
23.XII. sobota	sv.Viuiktória, mučenica

Slovo na dnes

Pyšný človek sa môže uzdraviť len vtedy, keď utrpí mravnú porážku - keď upadne do hriechu.

Anselm Grün

VYHNANÍ, ALE MILOVANÍ

Boh si človeka stvoril pre seba, „na svoj obraz“. Zveril mu do rúk celý stvorený a ničím nepoškvrnený svet, aby ho dobre využíval a staral sa o jeho rozkvet. Tomu teda vravím dôvera! Obmedzil ho v jedinom bode a vedel veľmi dobre, prečo to robí. Dôrazne ho varoval pred pýchou a neposlušnosťou. Vedel, že tam je koreň každého zla. Ale akoby to nehovoril, stalo sa. Mimochodom - nepripomína vám to niečo? Len tak čisto „náhodou“? Ale poďme ďalej. Boh si to mohol vybaviť s človekom hneď na mieste, ako to robíme my, keď nám na druhom zas až tak nezáleží. Keď ide o vlastné dieťa, tam už sa tak neponáhľame. Láska nás zabrzdí a dáme mu ešte šancu. Raz, dvakrát, trikrát... Kde sa to v nás berie? Žeby v nás predsa len z toho pôvodného „Božieho obrazu“ niečo zostalo až dodnes?

Dobrá rodič musí občas v rámci výchovy siahnuť po tvrdšom treste, niekedy dokonca vyhodí dieťa z domu, ale nepovie: „A už sa mi sem nikdy nevracaj!“ Dobrý rodič na neho stále myslí, modlí sa zaň, sám prežíva veľkú bolesť; ale nenápadne, ako sa len dá, pomáha zo zákulisia. Dôveruje a trpezlivo čaká, niekedy veľmi dlho. Boh človeka tiež nevyháňal z raja s radosťou, ale určite to bolo v láske a s veľkou bolesťou. To je zrejme už z toho, že mu vzápätí hádže záchranné lano. Sľubuje poslať svojho Syna ako vykupiteľa. A stará sa priebežne ďalej. Nevzdáva to, nehovorí: „Ste nenapraviteľní, toto bola posledná kvapka, pohár mojej trpezlivosti pretiekol...“ ale snaží sa zachrániť každú ľudskú dušu. Dosvedčuje to celý Starý zákon a my ho máme k dispozícii. Riadime sa ním? Poznáme Desatoro? Pokiaľ nie, nedivme sa, že každú chvíľu šliapneme vedľa. Ak ho poznáme a nedodržiavame, o to horšie. Je dobré si Desatoro častejšie pripomenúť a porovnať s ním svoje správanie. Verím v jedného Boha? Alebo uctievam tisíce všelijakých bôžikov? Cti otca svojho a matku svoju, aby si dlho žil a dobre sa ti darilo na zemi - neznamená inkasovať v Domove dôchodcov dôchodok svojich rodičov. Všimnite si, čo všetko médiá robia pre to, aby si piate prikázanie - nezabiješ - niekto nedal do súvislosti s umelými potratmi. A nezosmilniš? Škoda tým zaplniť miesto na tejto strane - pusťte si JOJ-ku, kúpte si Nový Čas. A napriek tomu sa o nás Boh neprestáva usilovať!

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

Jedovaté injekcie a vysielajúce nečistoty

Svet môžeme špiniť rôznymi spôsobmi. Zdrojmi nečistoty sú nielen karburátory, výfuky či komíny.

Prostredie znečisťujú aj ústa s vretenicím jazykom.

Zlý jazyk naplňa každý ľudský kontakt jedom.

Otravuje vzduch, pochováva dôveru, poškodzuje priateľstvo.

Ľudí možno zabiť rôznymi spôsobmi. Nezabíjajú sa len úderom palice či výstrelom z pištole, smrteľne ich zraňujú aj obrazy a slová.

Obraz a slovo sú nebezpečné zbrane, spôsobujú hlboké rany, ktoré zanechávajú jazvy na celý život.

Ohovárať druhých, pripisovať im akékoľvek zlo, zveličovať ich nedostatky, zatieňovať ich dobré skutky pred priateľmi či nadriadenými, indiskrétno odhaľovať ich slabosti, verejne ich zneuct'ovať, to všetko otravuje ľudské spolužitie.

Každý deň je plný preklínania a urážok. Nemožno to ospravedlniť. Jedovaté slovo, ohováranie pokračujú v ničivom diele.

Kto ohovára a zle rozpráva o druhých, hovorí viac o sebe ako o svojej obeti.

Phil Bosmans „Kľúč štastia“

článok ktorý stojí za to...

Raz, keď som bol nováčikom na strednej škole, uvidel som chalana z našej triedy, ktorý išiel zo školy. Volal sa Kyle.

Vyzeralo to, že nesie domov všetky svoje učebnice. Myslel som si: Kto by odnášal v piatok všetky knihy? Musí to byť pekný hlupák!. Ja som mal naplánovaný cez víkend - párty, a futbalový zápas s priateľmi na zajtrajšok poobede. Pokrčil som plecami a išiel som ďalej. Ako som tak išiel, uvidel som bandu chalanov čo utekali jeho smerom. Bežali na neho. Vytrhli mu knihy z ruky, podrazili nohy tak, že pristal v blate.

Jeho okuliare odleteli a videl som ich dopadnúť do trávy niekoľko metrov od neho. Pozrel sa na mňa a ja som uvidel ten strašný smútok v jeho očiach.

Trhalo mi to srdce. Pribehol som mu na pomoc. Podal som mu okuliare a povedal som: Títo chalani sú vagabundi, nevedia sa normálne správať.

Pozrel sa na mňa a povedal. Díky! A na jeho tvári sa objavil úsmev. Bol to jeden z tých úsmevov, čo prejavujú skutočnú vďačnosť. Pomohol som mu zobrať knihy a opýtal sa, kde býva.

Ukázalo sa, že neďaleko mňa. Pýtal som sa, prečo som ho nikdy predtým nestretol. Že vraj chodil na súkromnú školu. Nikdy predtým by som sa nedal dokopy s chalanom zo súkromnej školy. Niesol som mu pár knižiek a celou cestou sme sa rozprávali. Ukázalo sa, že je to fajn chalan. Pýtal som sa, či si nechce zahrať zajtra

futbal. Povedal, že áno. Celý víkend sme boli spolu vonku a ja som spoznal Kylea viac a obľúbil som si ho. Aj moji priatelia si ho obľúbili. V pondelok ráno tu bol Kyle s kopou knížiek späť. Zastavil som ho a so smiechom povedal, že bude mať dobré svaly z tých kníh. Len sa usmial a polovicu knížiek mi naložil. Behom 4 rokov sme sa stali najlepšími priateľmi. Posledný rok sme rozmýšľali o nejakej vysokej škole. Kyle sa rozhodol pre Georgetown a ja pôjdem na Duke. Vedel som, že navždy budeme priatelia a tie míle nebudú žiadnym problémom. On chcel byť lekárom a ja som chcel využiť štipendium na prácu okolo futbalu. Kyle bol premiantom triedy, takže si musel pripraviť preslov na záverečnú slávnosť školy.

Naťahoval som ho, že si zamachruje, ale bol som rád, že to nemusím byť ja - tam hore a rozprávať. Záverečný deň prišiel. Videl som Kylea vyzeral perfektne!

Bol jeden z tých chalanov, ktorý dospel a našiel sa behom rokov na High School. Zosilnel a veľmi mu svedčali okuliare. Mal viac dievčat než ja, všetky ho milovali, až som niekedy žiarlil.

Dnes bol ten deň 'D'. Videl som, aký je nervózny z preslovu, tak som išiel za ním, potľapkával ho po pleci a povedal: Hej, chlape budeš dobrý!

Pozrel sa na mňa tým vdáčným pohľadom, usmial sa a povedal: Díky. Začiatok preslovu mal za sebou, odkašlal si a pokračoval: je záver školy a čas, aby sme poďakovali všetkým, čo nám pomohli počas týchto ťažkých rokov. Rodičom, učiteľom, súrodencom, možno trénerovi, ale hlavne priateľom. Som tu, aby som vám všetkým, ktorí ste niekoho priatelia, povedal, že byť niekomu priateľom, to je ten najväčší dar, ktorý môžete niekomu dať. Poviem vám príbeh...Pozrel som sa neveriace na svojho priateľa, keď začal rozprávať o dni, keď sme sa prvýkrát stretli. Plánoval, že cez víkend spácha samovraždu. Hovoril o tom, ako si pobral všetky učebnice, aby jeho mama s tým nemala neskôr starosti a niesol si veci domov. S vážnosťou sa pozrel na mňa a usmial sa. Ďakujem Bohu, stretol som priateľa. Ten ma zachránil od môjho nevysloveného rozhodnutia. Počul som to zdesenie v dave, keď ten príjemný a populárny chalan nám povedal všetko o svojom najslabšom životnom okamihu. Videl som jeho mamu, otca, ako sa na mňa pozerajú s vdáčnosťou v očiach. Dnes si uvedomujem hĺbku svojho činu.

Nikdy nepodceňujte silu okamihu. Jedným jediným gestom môžete zmeniť život človeka. Niekedy k lepšiemu a niekedy aj k horšiemu.

Boh nás vložil do života toho druhého, aby sme niekedy zasiahli. Hľadajte Boha v priateľoch!

z internetu

Svätá Mária Ukrižovaná
15.december

Vďaka majetkom svojej rodiny mohla viesť bezstarostný, záhalčivý život. Odmietla však výhodnú ponuku na manželstvo, zamestnala sa ako robotníčka a v

osemnástich rokoch založila spoločenstvo ošetrovateliek, z ktorého sa zrodila nová kongregácia.

Narodila sa v talianskej Brescii 6. novembra 1813 a pri krste dostala meno Pavla. A) keď pochádzala z bohatého šľachtického rodu De Rosa, nevyhýbala sa nijakej práci. V jedenástich rokoch jej zomrela matka. S touto bolestnou stratou jej pomohol vyrovnať sa príklad sv. Terézie z Avily, ktorá sa po smrti svojej matky utiekala k nebeskej Matke, Panne Márii. Aj Pavla k nej prechovávala vrúcny vzťah. Detstvo prežila v kláštornej škole a internáte. Keď sa ako sedemnásťročná vrátila domov, mohla začať spoločenský život a venovať sa zábave. Napriek tomu sa naďalej správala veľmi skromne. Viac ako na večierky ju to ťahalo k modlitbe. Odmietla

ponuky na sobáš a po rozhovore so svojim duchovným otcom sa rozhodla zložiť sľub čistoty. Hoci mala dosť peňazí, požiadala otca, aby ju zamestnal v jednom zo svojich závodov. V osemnástich rokoch teda začala pracovať v pradiarni vlny v Mantove. Začínala pri manuálnej práci, no čoskoro prejavila šikovnosť a organizačný talent a prepracovala sa do vedenia. Na tomto zodpovednom poste sa nestarala iba o prosperitu závodu, ale najmä o spokojnosť robotníkov. Po práci sa venovala chudobným, navštevovala chorých a väzňov. Takmer nepoznala odpočinok, lebo ako hovorievala, najlepšie si odpočinula pri práci. V nej zabúdala aj na príkoria okolia, ktoré sa k nej veľa rásť zachovalo nevďačne. Čím viac rástli problémy, tým viac sa usilovala konať dobro. V čase epidémie cholery, keď pomáhala pri ošetrovaní chorých, dostala nápad založiť ženskú kongregáciu zdravotníčok. Roku 1836 mala už dosť obetavých nasledovníčok, aby založila toto spoločenstvo. Tridsaťdva prvých ošetrovateliek pracovalo v ženskej nemocnici v Brescii. V pohnutých revolučných rukách 1848 - 1849 ich počet ešte vzrástol. Roku 1852 bola Kongregácia služobníčok milosrdnej lásky oficiálne schválená a slávnostne vyhlásená. Pavla vtedy zložila rehoľné sľuby, prijala meno Mária Ukrižovaná a stala sa predstavenou. Spoločenstvo prežilo ťažkú skúšku prvej svetovej vojny a rozrastalo sa po celom Taliansku. Námaha a asketický život sa však podpísali na zdravotnom stave sr. Márie. Počas exercícií v Mantove roku 1855 ťažko ochorela. Len s námahou sa dostala do Brescie, kde o pár týždňov 15. decembra 1855 zomrela. Pápež Pius XII. ju roku 1940 vyhlásil za blahoslavenú a o štrnásť rokov neskôr za svätú.

Spracovala KATARÍNA ŽÁKOVÁ Snímka: archív KN

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku

17.XII.06

12345678901234567890123456789012345667890